Una ciutat de cine?

D'esquerra a dreta, en el debat sobre l'audiovisual, Salellas, Pons, Guardiola, Merino, Gimbernat i Solés
Foto: MANEL LLADÓ.

Girona s'enorgulleix de moltes coses. Si no, per què des de sempre se n'ha dit Can fums, per l'antiga fàbrica Pagans només? A més de ser la Girona que enamorava i ara la que emociona, des de fa uns anys es diu que és una ciutat de cine. En tots els sentits. Però pel que fa al cinema, en concret, i l'audiovisual, en general, s'ha de reconèixer que la suma de components ha donat peu als gironins a creure-s'ho. Per una banda, després d'anys de ser una de les ciutats de l'Estat amb més pantalles per habitant, ha disposat d'un Museu del Cinema únic a l'Estat i referent a Europa; té un cinema de titularitat pública, el Truffaut, que, a més de complementar la programació de pel·lícules menys comercials, s'ha convertit en un lloc on els creadors han pogut projectar les seves obres, i les entitats locals, els seus projectes; els seus carrers s'han convertit en plató de produccions tan destacades com ara Ocho apellidos catalanesoJoc de trons; hi ha escoles com ara l'ERAM que no han parat de créixer en nombre d'estudiants (fins als 500 alumnes actuals) i, en aquest context, ha sorgit una fornada de cineastes com mai s'havia experimentat.

Dit això, no tot brilla a Gironaland, i el que podria ser un musical enlluernador també té les seves ombres. I aquest és precisament el propòsit, el fet d'exposar el grapat de necessitats, reptes i propostes reals que el sector demana per continuar progressant, de l'acte que va tenir lloc djous a la Casa de Cultura, en el marc de les jornades de debat que organitza periòdicament la CUP de Girona.

Moderada per Lluc Salellas, regidor de la CUP a l'Ajuntament, la taula rodona va ser àmplia i ben representada. Laura Merino, tècnica de Cultura del consistori gironí, va obrir el foc avançant que l'Ajuntament està precisament replantejant a través de l'assessorament d'una comissió tot el mapa cultural de la ciutat per elaborar un relat unitari i, com va destacar, “donar impuls al sector audiovisual”. Pere Solés, guionista i realitzador cinematogràfic, va encendre el debat oferint un retrat hiperrealista –per no dir descoratjador– de l'ofici de realitzador. “Soc metge i sort d'això, perquè és molt complicat viure professionalment de rodar pel·lícules i documentals, si no és per amor a l'art”, va manifestar per exposar a continuació que cada pel·lícula costa una mitjana de tres milions d'euros a l'Estat “i, és clar, resulta complicat trobar com finançar-les”. I si la producció és una quimera, Solés va remarcar que la difusió encara ho és més i per això va reclamar que l'Ajuntament hauria d'oferir més ajudes en aquest àmbit.

Íngrid Guardiola, professora i assessora cultural, va explicar que a Barcelona no se subvencionen obres –com aquí es fa amb les beques Kreas– i els diners públics es destinen a sufragar activitats de servei públic, a fomentar més el teixit social i a analitzar la seva solvència. I, en tocar aquest punt, van fer explosió, amb efecte calculadorament retardat al llarg de les intervencions, el grapat de nyaps que caldria solucionar o, en paraules seves: “Aturar tot allò que no funciona.” Amb noms i cognoms va sorgir el Bloom, un centre a l'avantguarda de la tecnologia 3D i multimèdia que “més que Bloom, és un bluf!”, en paraules del professor i realitzador David Gimbernat”; l'equipament milionari del qual està quedant tan obsolet i en desús que es va parlar irònicament d'exposar-lo al Museu del Cinema. Tampoc es va salvar el Mapping, un festival que costa més de 100.000 euros de la butxaca del ciutadà i que ningú no va defensar obertament. I, pel que fa a festivals, va rebre fort el Festival de Cinema de Girona –“què ha aportat als creadors gironins?”, va preguntar Guardiola perquè responguessin Gimbernat i Solés “que ens parin pel carrer”– i, insinuant-lo, el Plot de sèries, “perquè s'ha de vigilar amb les

modes passatgeres", va dir Guardiola, que no veu gens clar que calgui celebrar tants esdeveniments puntuals com defensa el lema deCiutat de festivals.

Sobre les necessitats, David Gimbernat va exposar que un dels greus problemes és que no es pregunta "el que fa falta" directament als implicats, tot acceptant un cert mea culpaen nom dels realitzadors perquè aquests actualment no estan units en cap associació com abans. En aquest sentit, tothom, amb el director del Museu del Cinema, Jordi Pons, al capdavant, va reclamar que en el projecte del nou Modern hi hagi una segona sala de cinema per poder esponjar la demanda de les entitats i un plató equipat per oferir tallers. Perquè, com Pons va denunciar, s'ha d'incidir més en l'àmbit educatiu, "perquè no és normal que a l'era de l'audiovisual, en què tothom porta a sobre càmeres portàtils al mòbil i ho filma tot, sàpiguen qui és Quevedo i no Hitchcock". Sobre el Modern, però, hi haurà un debat més en profunditat el 20 d'abril al centre cívic del Barri Vell. I en aquesta necessitat de crear sinergies i interactuar es va reclamar per unanimitat que al nou equipament hi hagi un bar. Per celebrar-hi nous debats?

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-03-2017 Pàgina 31

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1096729-una-ciutat-de-cine.html